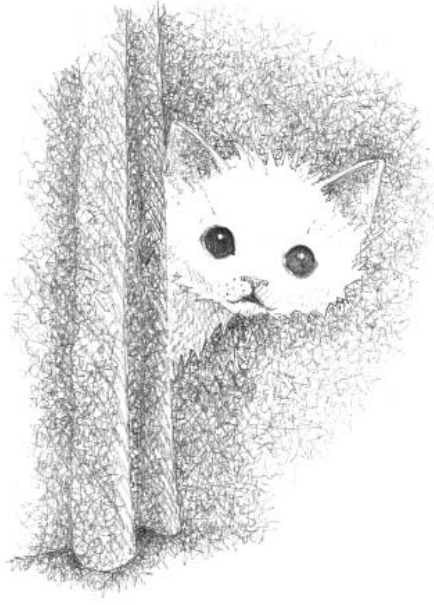
Холи Уеб

Котето, което си търсеше дом

Илюстрации Софи Уилямс

Издателство „Фют“

На всички невероятни хора,
които някога са осиновили коте

The Homeless Kitten
© Holly Webb, 2017
© Illustrations Sophy Williams, 2017
© Author photograph Nigel Bird
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
1 The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Котето, което си търсеше дом
© Издателство „Фют“, 2018
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-323-9

Първа глава

– Ще дойдеш с мен? Сигурна ли си? – бащата на Лили я погледна с престорено учудване.

– Искам и аз да се разходя с теб и Хюго в гората. Ще бъде приятно и прохладно. И по-често щях да идвам с вас, ако не ходехте толкова бързо – направи физиономия тя. – И двамата имате страшно дълги крака!

Лили се наведе и погали кучето по меките млечнобели уши.

– Нали така? Имаш огромни, дълги крака!

После погледна подозрително баща си.

– Нали не планираш да ходиш пак осем километра?

Баща ѝ се засмя.

– Не, не и в това време – много е горещо за дълги разходки. Пък и тази сутрин вече водих Хюго да тича.

Лили кимна. Хюго имаше нужда от много движение. Баща ѝ го водеше на дълги разходки поне два пъти дневно, а майка ѝ

го извеждаше набързо в парка в обедната си почивка. В събота и неделя баща ѝ често го качваше в колата и отиваха на хълмовете извън града, за да може хубаво да се натича. Карли, по-голямата сестра на Лили, обичаше да ходи с тях, но Лили – не чак толкова. Имаше чувството, че всеки път, когато излезе с баща си и Хюго на дълга разходка, вали дъжд.

Хюго приличаше на немска овчарка, но никой не знаеше каква порода е всъщност. Карли ѝ беше казала, че немските овчарки произлизат от кучетата, обучавани да пазят стадата от вълци и мечки, и са свикнали да работят много. Баща им много искаше енергично куче и когато видя Хюго в кучешкия приют, веднага се влюби в него. Изглеждаше необикновено с бялата си козина. Хората от приюта казаха, че Хюго е станал твърде голям за възрастната си стопанка, която вече не можела да се грижи за него, както трябва – а продължаваше да расте.

Родителите на Лили и Карли обясниха на двете момичета, че трябва да бъдат особено внимателни с него. Първо, защото е бил изоставен, и второ, защото немските овчарки понякога са много чувствителни и неспокойни. Освен това, казаха те, не са подходящи за хора, които по цял ден са на работа: ако стоят дълго сами, могат да съсипят цялата къща, защото се чувстват самотни и нещастни. За щастие, майка им беше графичен дизайнер и работеше у дома, така че Хюго никога не оставаше сам за дълго.

– Карли ще дойде ли? – попита баща ѝ. – Повикай я, Лили.

– Не, мама ще я води у Мейси. Те имат огромен басейн в градината – въздъхна Лили със завист.

Беше първата седмица от лятната ваканция, а вече беше толкова горещо.

Въпреки жегата Хюго чакаше разходката с нетърпение. Стоеше до вратата и гледаше настойчиво. Един съученик на Карли ѝ

беше казал, че Хюго прилича на страшен вълк с бялата си козина и сините си очи, и Карли го беше подгонила из детската площадка. Тя обожаваше Хюго и той също я обичаше от дъното на сърцето си.

Баща им щракна повода на Хюго на нашийника му и отвори вратата. Кучето го затегли нетърпеливо по пътеката. Лили нахлузи набързо маратонките си и изтича след тях.

– Чао, мамо! Чао, Карли!

Щом излезе на улицата, Хюго изведнъж замръзна, наостри уши и замаха с опашка.

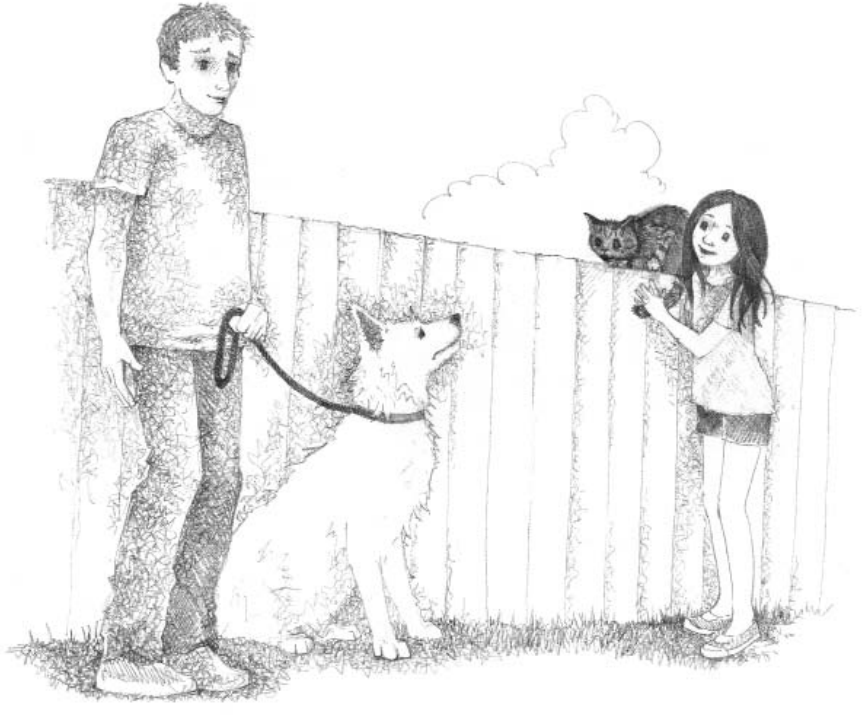
– Какво има? – попита бащата. – О, не, Хюго, няма да гониш котки!

– Пикси ли е? – Лили се втурна напред. – Здрасти, миличка!

Пикси беше сребристото раирано котенце на съседката им Анна. Лили много обичаше да си играе с него. Това често даваше повод на Карли да я дразни. Всички други в семейството предпочитаха кучетата, но стаята на Лили беше пълна с

плакати на котки и книжки за котки... дори пижамата ѝ беше на котенца!

За нейно щастие, Пикси често прескачаше в тяхната градина. Понякога, както си се разхождаше по оградата, скачаше върху покрива на гаража, а оттам – през прозореца в стаята на Лили. На Лили ѝ харесваше да си фантазира, че Пикси е нейна, но майка ѝ винаги я пъдеше, щом я видеше. Казваше, че не е честно спрямо Хюго да пускат котка у дома.

Ето, че сега раираното котенце седеше върху оградата, гледаше неодобрително към Хюго и махаше недоволно с опашка. Хюго никога не беше гонил Пикси, но на Лили ѝ се струваше, че може би му се иска. Не му бе приятно тя да се разхожда в неговата градина. Гледаше я втренчено през прозорците на дневната, притиснал нос в стъклото, а когато Пикси се задържеше твърде дълго в двора им, започваше гръмко да лае.

Пикси потърка муцунка в бузата на Лили, изгледа лошо Хюго и скочи от другата страна на оградата. Хюго излая и замаха енергично с опашка.

– Хайде, момчето ми – подкани го внимателно баща ѝ. – Време е за разходка. Да отиваме в гората.

Хюго се отръска и хукна по тротоара, а Лили и баща ѝ подтичваха след него.

– О, колко е хубаво! – въздъхна доволно Лили, когато стигнаха до близката горичка. – На сянка е къде-къде по-хладно.

Виж, и на Хюго му харесва! Сигурно му е много горещо с тази козина.

Баща ѝ кимна.

– Струва ми се, че това е едно от любимите му места. Пълно е с интересни миризми и игриви катерички.

– И пръчки – усмихна се Лили. Хюго много обичаше да гони пръчки. – Ще го пуснеш ли от повода?

Баща ѝ се огледа. Хюго винаги идваше, когато го повикат, но беше твърде едър и трябваше да внимават да не уплаши някого.

– Не виждам хора... Да, ще го пусна за малко. По-приятно му е да души наоколо, когато е свободен.

Докато Хюго се шляеше насам-натам, Лили и баща ѝ си бъбреха за плановете за лятото. Бяха ходили на страхотна почивка в един воден парк през пролетната ваканция, така че сега нямаше да пътуват.

– Искам да оправя бараката – каза баща ѝ. – Толкова е задръстена с боклуци,

че не мога да извадя косачката.

– Не звучи много вълнуващо! – засмя се Лили. – Само внимавай. Виждал ли си какви паяжини има там? Аз влязох вчера, за да взема водните пистолети, и кълна се, видях един паяк колкото дланта ми!

– Хм, ще си сложа ръкавици – сбърчи нос баща ѝ. – Май е време да се прибираме. Хюго! Хайде, момче!

Хюго се беше спрял малко по-напред и душеше любопитно в гъстите папрати.

– Да не е видял друго куче? – Бащата изтича при него. – О! Честна дума, това е отвратително.

– Какво има?

Баща ѝ посочи камара от мебели – стар диван, хладилник, няколко кухненски шкафа.

– Някой е изхвърлил тук куп боклуци, вместо да ги закара на бунището. Ще се обадя в общината. Трябва да дойдат да ги извозят. Гората свършва при онези къщи. Някой просто е закарал непотребните си

вещи дотам... да, ето, оградата е съборена.

Лили се намръщи.

– Много жалко. Ей, Хюго, къде отиваш, глупчо? Този диван не е за сядане!

Всъщност за Хюго никой диван не беше за сядане, но това беше един от лошите му навици. Лягаше в краката на баща ѝ, подпираше муцуна на дивана, а после лека-полека се промъкваше нагоре и вдигаше лапи на тапицерията. Никога не успяваше да стигне далеч, защото все някой му се скарваше, но той не се отказваше. Просто обичаше да се гушка с любимите си хора.

– Ела, момче! Хюго!

Хюго обаче не се подчини, както обикновено. Само усърдно душеше стария диван и неистово махаше с рунтавата си опашка.

– Може би е надушил нещо за хапване – предположи баща ѝ и се запровира през шубраците. – Виж го само как е наострил уши! Стига, Хюго, идвай вече!

Хюго обаче скимтеше, пръхтеше и буташе с нос прокъсаните възглавници на изхвърления диван.

Лили последва баща си и се запровира между храстите. Сред папратите имаше коприва и тя внимаваше да не се опари,

защото беше само по къси панталонки,
но искаше да види какво толкова
е привлякло вниманието на Хюго.

Кучето беше завряло муцуна зад възглавниците, но изведнъж отскочи стреснато назад.

– Какво има?

Лили се наведе да погледне и ахна.

Между възглавниците и гърба на дивана шаваха няколко малки пухкави котенца.

Втора глава

– Котенца! Дали Хюго ги е надушил? Или пък е чул нещо?

Мъничетата се гушеха едно в друго и тихичко скимтяха. Хюго беше мръднал възглавницата с нос и беше разместил тъмното им уютно гнезденце. Бащата го хвана за всеки случай за нашийника. Все пак Хюго не харесваше Пикси, така че можеше да не хареса и малките котенца. Засега обаче ги гледаше по-скоро